

דְּהָא אֶתְפָּרַשׁ מֵעַמָּא קְדִישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 שָׁבִיב לְחֻבֵּיהוֹן, וְכִפָּר עֲלֵיהוֹן בְּשַׁעַת תְּפִילַת נַעֲלָה שֶׁל יוֹה"כ שְׂאוּ
 נִפְרַד הַמְקַטְרֵג לְגַמְרֵי מֵעַם יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשׁ וְאוּ הַקְב"ה מִוַּחַל לְעוֹנוֹתֵיהֶם וּמְכַפֵּר עֲלֵיהֶם.
 בֵּינָן דְּהָהוּא מְקַטְרָנָא אֲזַל בְּהָהוּא דִּזְרוּנָא, וְאֶתְפָּרַשׁ
 מִנֵּייהוֹן וּמְכִינָן שְׂאוֹתוֹ הַמְקַטְרֵג הוֹלֵךְ ע"י אוֹתוֹ הַדְּרוֹרֵן שֶׁל הַשְּׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְהוּא עוֹזֵב
 אוֹתָם, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַחְדֵי בְּבִנּוּי אוֹ רֹצֵחַ הַקְב"ה
 לְשִׁמוּח עִם יִשְׂרָאֵל בְּנִי, מַה בְּתִיב וּלְכֵן מַה נֹּאמֵר, וַיַּעֲקֹב נֶסֶע סְפָתָהּ
 וַיִּבֶן לֹו בַּיִת וְגו' עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמְּקוֹם סוּכּוֹת דְּהֵיִינוּ שְׂאוּ
 יִשְׂרָאֵל הוֹלְכִים מִחֵיל אֶל חֵיל וּנְכַנְסִים לַחַג הַסּוּכּוֹת בְּכַדֵי לְשִׁמוּח עִם הַקְב"ה וְקָנוּ, בֵּינָן
 דִּיתְבִּי בְּסֻפּוֹת, הָא אֲשֶׁתִּזְיָבוּ מִן מְקַטְרָנָא, וְקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בְּבִנּוּי וּמְכִינָן שִׁישְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים בְּסוּכּוֹת הֵם נִיצוּלִים מִהַמְקַטְרֵג
 וְאִין לְחִיצוֹנִים שְׁלִיטָה עֲלֵיהֶם מֵאַחַר שְׁהֵם נִבְדְּלִים מִהַקְדוּשׁ לְגַמְרֵי וְאוּ הַקְב"ה שְׂמַח בְּבִנּוּי
 יִשְׂרָאֵל. וְכַּאֲתָה חוֹלְקֵיהוֹן בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי וְאַשְׁרֵי
 חֶלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. (ע"כ רַעִיא מִהֵימְנָא).

אור הרשב"י

של ישראל לנלות ועל ידי כן עושין סוכה וגולין
 מבתיהן לסוכה והקב"ה מעלה עליהן כאלו גלו
 לבבל שנאמר חולי וגוחי בת ציון ביולדה כי
 עתה תצאי מקריה ושכנת בשדה ובאת עד בבל
 שם תנצלי שם יגאלך ה' מכף אויבך.

[קנן] ואיתא בילקוט שמעוני רבי אליעזר בר
 מרום למה אנו עושין סוכה אחר יום הכפורים
 לומר לך שכן אתה מוצא בראש השנה יושב
 הקדוש ברוך הוא בדין על באי העולם וביום
 הכפורים הוא חותם את הדין שמא יצא דינן

הלימוד היומי

בכסה ליום חגנו המלכות מכוסה ואינה מאירה עד יום חגנו שהוא יום הכיפורים

**תָּא חַיִּי, בְּהַאי יוֹמָא אֲתַכְפִּיֵּי אֶסְיֵהָרָא, וְלֹא נְהִיר עַד
בְּעֵשׂוֹר לְחַדְשׁ** בא וראה שבוזה היום של ר"ה המלכות הנקראת לבנה היא

מתכסה לגמרי והיא לא מאירה עד בעשור לחודש שהוא יוה"כ, **דְּיִשְׂרָאֵל תִּיְיָבִין
כְּלָהּוּ בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימְתָא, וְאִימָא עֲלָאָה תְּאֵבַת
וְנִהְרַת לָהּ** שאז ישראל חוזרים בתשובה ואז האמא העליונה שהיא טוד התשובה

חוזרת ומאירה למלכות בעצמה ולא ע"י ז"א. **וְהַאי יוֹמָא נְהִירוּ דְּאִימָא
נְטְלָא, וְאַשְׁתַּכַּח חִירוּ בְּכֻלָּא** ובאותו היום של יוה"כ שאז המלכות

מקבלת את הארת הבינה אז נמצאת השמחה בכל העולמות כי אז הנהגת כל העולמות הוא
ע"י הבינה ששם השמחה (רמ"ק). **וְעַל דָּא כְּתִיב, יוֹם הַכְּפּוּרִים הוּא.**

יוֹם כְּפּוּר מִיְבֵעֵי לֵיהּ, מֵאֵן יוֹם הַכְּפּוּרִים ועל כך כתוב יום
הכיפורים הוא, וקשה שהיה צריך לומר יום כיפור ולמה כתוב יום הכיפורים. **אֶלָּא**

**בְּגִין דְּתַרִּי נְהוּרִין נְהָרִין בְּחַד. בּוּצִינָא עֲלָאָה, נְהִיר
לְבוּצִינָא תְּתָאָה** אלא משום ששני המאורות מאירים יחד ביוה"כ, דהיינו שהבינה

שהיא המאור העליון היא מאירה למלכות שהיא המאור התחתון ולכן נאמר יום בלשון יחיד
שהכוונה למלכות ונאמר כיפורים בלשון רבים כי שני מאורות מאירים אז במלכות שהם

בינה ומלכות. **וּבְהַאי יוֹמָא מְנַהוּרָא עֲלָאָה נְהִיר. וְלֹא
מְנַהוּרָא דְּשִׁמְשָׁא** ואז ביוה"כ מאירה המלכות מהאור העליון של הבינה ולא

מהאור של ז"א הנקרא שמש, **וּבְגִין כֵּן, בְּכַסְּהָ לְיוֹם חַגְנוּ כְּתִיב**

הלימוד היומי

ומשום כך כתוב 'בכסה ליום חגנו', דהיינו שאז המלכות מכוסה ואינה מאירה עד יום חגנו שהוא יוה"כ שאז המלכות מאירה מאור הבינה (רמ"ק).

רשב"י שלח לרבי אבא תשובה על שאלתו מתי הוא הייחוד

**רְבִי אַבָּא שָׁלַח לֵיהּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, אֵימָתִי זְוִינָא
דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא** רבי אבא שלח לשאול את

רשב"י מתי הוא הייחוד של השכינה הנקראת כנסת ישראל עם המלך הקדוש ז"א, דהיינו באיזה בחינת מוחין צריך שיהיה בז"א בכדי שיוכל להתייחד עם המלכות (שע"ר). **שָׁלַח לֵיהּ** שלח לו רשב"י את הפסוק, (בראשית כ) **וְגַם אִמְנָה אַחֲתֵי בֵת אָבִי הִיא אַךְ לֹא בֵת אִמִּי וְתַהִי לִי לְאִשָּׁה** וכאשר שמע רבי אבא את התשובה מרשב"י. **אֶתְרַגֵּישׁ רַבִּי אַבָּא, אָרִים קְלִיָּהּ, בְּכַה וְאָמַר, רַבִּי רַבִּי בּוֹעִינָא קְדִישָׁא, וְוִי, וְוִי לְעֵלְמָא כַּד תְּפּוּק מִנִּיהּ** התרגש רבי אבא והרים את קולו ובכה ואמר רבי רבי המאור הקדוש אוי אוי לעולם כאשר אתה תצא ממנו, **וְוִי לְדָרְא דִּיהוֹן בְּעֵלְמָא כַּד תְּסַתְּלַק מִנְּהוֹן וְיִשְׁתְּאַרוֹן יְתַמִּין מִנְּךָ** אוי לדור ההוא שיהיה בעולם כאשר אתה תסתלק מהם וישארו יתומים ממך. **אָמַר לֵיהּ רַבִּי תִּיַּיא לְרַבִּי אַבָּא, הֵאִי דְשָׁלַח לְקַבְּלָךְ. מַאי קָאָמַר** שאל רבי חייא את רבי אבא זה הפסוק ששלח רשב"י לפניך מה כוונתו בזה.

זמן הייחוד הזמן שז"א מקבל מוחין מאבא ולא מאמא

אָמַר וְדָאֵי לֹא זְוִינָא דְמַלְכָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא, אֵלָּא

בְּזִמְנָא דְנִהְרָא מֵאֲבָא עֲלָאָה אמר לו רבי אבא שודאי כוונת

רשב"י שאין ייחוד למלך ז"א עם המלכה שהיא השכינה אלא רק כאשר יש בו את המוחין

מאבא עלאה, כי רק מוחין דאבא יכולים לדחות את החיצונים ועי"כ יהיה ייחוד פנים בפנים,

וְכַד אֶתְנַהְרָא מִנִּיהּ, קָרִינָן לָהּ [קנח] קִדְשׁ דְּהָא מִבֵּי אָבָא

נְטִילָא הָאֵי. וְכִדִּין מְזַדְוִינִי כְּחֻדָּא, בְּגִין דְּמַלְכָּא קִדְשׁ

אֶקְרִי וכאשר מוחין דאבא מאירים בז"א אז הוא נקרא קודש כי הוא לוקח את הארת

הקודש מאבא ואז זו"ן מתייחדים ביחד בייחוד פנים בפנים בגלל שהמלך ז"א גם הוא נקרא

קודש בשעה זו, **דְּכֹתִיב שְׁכַתּוּב, (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוָה,**

דְּנְטִיל מֵאֲתַר דְּאֶקְרִי קִדְשׁ דהיינו שהז"א הנקרא ישראל הוא בבחינת

קודש כי הוא מקבל את המוחין דאבא הנקרא קודש. **בְּרִינָן** ואז ז"א אומר על המלכות,

אֲחֹתִי בֵּת אָבִי הִיא אֲנִי לֹא בֵּת אָמִי דהיינו שז"א אומר, **דְּהָא**

מִבֵּי אָבָא שְׁמָא דָּא, וְלֹא מִבֵּי אִמָּא כי מה שהמלכות נקראת

אחותי הוא רק כאשר אני מקבל מוחין מאבא ואז המלכות מקבל את הארת החסדים כגון

בפסח שבועות סוכות שאז זו"ן הם דו פרצופים הכלולים באבא בסוד אות יו"ד כי אבא הוא

אות י' וז"א הוא אות ו' והמלכות היא אות ד' אבל אין המלכות נקראת אחותי כאשר אני

מקבל את המוחין דאמא שהוא בזמן ראש השנה ויוה"כ שאז המלכות מקבלת גבורות ואינה

[קנח] בשאר דפוסים הגירסה 'ליה' כי הוזהר קאי על ז"א.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000